

De frontisses i botxins

"És clar que ja no som del tot carn ni encara del tot peix, però la qüestió és si es pot ser alguna cosa diferent i separada."

De ben menut ja vaig aprendre que una frontissa és una peça articulada que serveix per unir una porta a un marc. Al costat de ma casa hi havia una fusteria, i puc dir que domine bastant bé el tema i la terminologia. De més gran he après que la frontissa és peça apta per al transport de la metàfora, i així, en la vida parlamentària un petit partit fa de frontissa quan obre la porta a un altre de més gran. El que em resulta relativament nou és la ideologia frontissista com a tal, i sobretot el projecte polític de la frontissa nacional. La cosa que porten entre mans, a València i comarques, els ideòlegs de la "tercera via" (també coneguda com "via morta"), el president Lerma i els xicotets de les Jovenuts Valencianistes.

El principi motor dels pensadors tercioviaris és que els valencians no som ni carn ni peix, o que abans érem carn i ara no som encara peix, o que som una cosa original sorgida d'una cosa en contacte amb l'altra, o per generació espontània, o no se sap molt bé, tant se val. I que per això mateix, aquest és el punt, hem de fer de frontissa entre la carn i el peix. La carn seria Catalunya, i el peix no està molt clar: Espanya, Madrid, Castella, o entitat equivalent. Jo, sobre la primera part de l'axioma, no tinc res de nou a dir: és clar que ja no som del tot carn ni encara del tot peix, però la qüestió és si es pot ser alguna cosa *diferent i separada*, ni l'original ni la sobrevinguda, si és bo perdre tota la substància de la carn, i si això ens porta a algun lloc definible. Sobre la segona part, pense que pertany al món dels somnis. Ho pense amb totes les raons de la història, l'experiència present i el futur previsible: aquesta "frontissa" que hauríem de ser, no és ni de fusteria ni de parlament. Per existir i per actuar com a tal, hauria de tenir tanta força com la porta i el marc (premissa irreal), o la voluntat favorable del marc i de la porta (premissa surreal). O siga: quan i com i per què Madrid i Barcelona, Catalunya i Espanya, ens han de venir a demanar aquesta alta missió?, qui necessita ser enfrontissat pels valencians? Noble fantasia local. Segurament noble, certament fantasia.

Més modest, el president Lerma parla amb la presidenta de Múrcia, i la premsa diu —no sé si *ell* diu— que hem de fer de frontissa mediterrània, entre el nord i el sud, entre catalans i murcians, possiblement també amb els andalusos. Almenys, això té el sentit de les línies de comunicació, ja és alguna cosa de profit. De manera que hem d'anar de frontissa

pel món, alta o modesta. Esplèndida missió, mentre arriba l'hora de sopar.

Ara els xicotets ("chicotets") de la Jovenut Valencianista, branca rebotada d'Unió ("Unio") Valenciana, han fet un congrés i diuen que la frontissa són ells. Variant de la tercera via: repleguen la teoria dels *dos regionalismes* equivalents, el dels espanyolistes i el dels catalanistes. Han llegit un llibre. Per a la *nació* ("nacio") *valenciana* igual de perillosos són els uns com els altres. "Des de 1707, la invasió de Castella es fa cada vegada més patent, i apareix en el moment present en un regionalisme 'valencià' (al·lusió a UV) que no és altra cosa que la màscara que s'han posat els espanyolistes en la nostra terra" (traducció meua). O siga, que han descobert la pólvora. Mai no és tard. El problema és que els qui aproven això en congrés amb tanta contundència... formen part de la història recent, tradició, actituds, prejudicis i organització que tan vigorosament desqualifiquen. *I volen continuar formant-ne part.*

L'altre regionalisme és el "*catalanisme/progressia cultural*", en harmònica barreja, que ja sabem tots de què va. I els joves patriotes (no els negue el patriotisme) es proposen ser frontissa entre "blaveros" i "catalanistes", per "*denunciar les incongruències en què caiguen aquests dos moviments*" (torne a traduir). La vocació de frontissa sembla irresistible. El senyor Rafael Blasco de la Ribera, també vol treballar en el mateix ofici, i els meus amics del Partit Valencià Nacionalista, ídem. Sort i a la faena. Els xicotets de les Jovenuts, però, no en tenen prou de ser frontissa. Es declaren també botxins. Això mateix: *botxins*. Anuncien que no es faran "*concessions*", ni als blaveros ni als catalanistes, i que si ens neguem a evolucionar i a morir de mort natural, morirem com a resultat de la "*pressió*" a què ens pensen sotmetre. Oh, Déu, que bona seria l'arrogància, si anara acompanyada de cervell. I de llibres no tan mal triats, per favor.

Joan F. Mira